

ligt over en periode på indtil 15 år fra betalingsåret at regne. (Som det fremgår af bemærkningerne til § 15, kan der ikke foretages kapitalindskud til en indeksordning). Da adgangen til afskrivning kun skønnes at have praktisk interesse for kapitalindskud over en vis størrelse, er det dog samtidig foreslået, at reglerne herom kun skal gælde for kapitalindskud på over 10.000 kr. Dels som følge af denne begrænsning, dels fordi fradragsretten også ved indskud af en størrelse, som åbner adgang til afskrivning, antagelig ofte vil blive udnyttet fuldt ud ved indkomstopgørelsen for betalingsåret, kan det påregnes, at de administrative ulemper, der er forbundet med afskrivningsregler, vil blive væsentlig mindre end hidtil.

Også muligheden for at vælge en kortere afskrivningsperiode end 15 år vil kunne lette kontrollen for de skattelignende myndigheder. Adgangen til at vælge afskrivningsperiodens længde må imidlertid i første række ses som en fordel for de pågældende skatteydere, der vil kunne fordele fradragsretten under hensyntagen til alder og indtægtsforhold m. v. Da afskrivningen skal foretages med lige store årlige beløb, vil den afskrivningsperiode, der er valgt ved periodens begyndelse, ikke senere kunne ændres.

Om de fremtidige fradrags- og afskrivningsmuligheder vedrørende indbetalinger, der er foretaget under de nugældende regler, kan henvises til overgangsbestemmelserne i forslagets § 64.

Hvis den, der har valgt afskrivning, dør, før afskrivningen er afsluttet, vil afskrivningsretten for resterende beløb som hovedregel bortfalde. I lighed med den nugældende regel i renteforsikringslovens § 1, stk. 1 c, sidste punktum, indeholder forslaget imidlertid en undtagelse for det tilfælde, at den skattepligtige efterlader sig en ægtefælle. Her foreslås dog på nogle punkter ændringer i betingelserne for, at en efterlevende ægtefælle kan „overtage“ et uafskrevet beløb.

Efter de gældende regler „kan afskrivningen fortsættes af ægtefællen, for så vidt ordningen er truffet til fordel for denne eller afdødes og/eller den efterlevende ægtefælles børn.“ I stedet for renteforsikringslovens betingelse om, at ordningen skal være til fordel for den efterlevende ægtefælle eller ægtefællernes børn, har man i forslaget optaget den betingelse, at ægtefællerne skal have været samboende, hvorved bemærkes, at denne betingelse også er opfyldt, selv om hustruen i det pågældende år har været særskilt beskattet af sin lønindtægt m. v. efter reglen i kildeskattelovens § 4, stk. 2. Reglen kan sammenholdes med forslagets § 64, stk. 1, 2. pkt., hvorefter de hidtidige betingelser for en efterlevende ægtefælles ret til at overtage en

afskrivning finder anvendelse, når den skattepligtige er død, før de nye regler er trådt i kraft.

Efter forslaget vil den efterlevende ægtefælle ikke kun — som efter de nugældende regler — være henvist til at fortsætte afskrivningen med uændrede årlige beløb. Den efterlevende vil også kunne vælge fuld fradragsret for det resterende afskrivningsbeløb ved indkomstopgørelsen for det første år, for hvilket den efterlevende skatteansættes efter førstafdødes død, eller med virkning fra nævnte år vælge en ny afskrivningsperiode på indtil 15 år.

Hvis der som følge af en ordnings ophævelse eller lignende, jfr. forslagets §§ 29-31, indtræder afgiftspligt før afskrivningsperiodens udløb, bortfalder afskrivningsretten for den resterende periode, jfr. stk. 2, sidste punktum. Bestemmelsen kan sammenholdes med forslagets § 35, hvorefter det resterende afskrivningsbeløb til gengæld fragår ved opgørelsen af det afgiftspligtige beløb. Det svarer til de nugældende bestemmelser, jfr. renteforsikringslovens § 6 b, næstsidste punktum.

Til § 19.

I første punktum er det fastslået, at beløb, som en arbejdsgiver indbetaler til en af kap. 1 omfattet ordning for arbejdstageren, ikke skal medregnes ved opgørelsen af arbejdstagerens skattepligtige indkomst. Denne regel vil omfatte *alle* indbetalinger til kapitalforsikring og opsparing i pensionsøjemed, idet samtlige indbetalinger til disse ordninger skattemæssigt skal fremtræde som arbejdsgiverbidrag, jfr. de fælles bemærkninger til §§ 10-14. Reglen omfatter dernæst beløb, som arbejdsgiveren *faktisk* indbetaler til de i §§ 2-9 og 15 omhandlede ordninger for arbejdstageren, uanset om indbetalingerne efter den indbyrdes aftale mellem parterne måtte være betegnet som arbejdsgiver- eller arbejdstagerbidrag til ordningen. I modsætning til de gældende regler skal beløb, der af en arbejdsgiver indeholdes i lønnen som arbejdstagers eget bidrag til en pensionsordning, der omfattes af kapitel 1, herefter ikke medregnes ved opgørelsen af arbejdstagerens bruttoløn. Derimod er det forudsat, at der af kontrolmæssige grunde pålægges arbejdsgiveren pligt til i lønangivelserne til skattevæsenet at oplyse størrelsen af de samlede indbetalinger til den pågældende arbejdstagers pensionsordning.

For så vidt angår pensionsordninger, der ikke omfattes af kapitel 1, og for så vidt angår ordninger, der omfattes af § 2, nr. 4, eller §§ 5-11, men som — jfr. reglerne i § 1 — er valgt beskattet efter § 50, skal arbejdsgiverens indbetalinger normalt medregnes som skattepligtig lønindtægt for arbejds-